

dit met een zweempje trots — „maar 't kan niet anders, en bovendien, als u wil?” — nu is ze zéér beleefd, want als deze zaak geschikt was, zou er een belangrijk lichtpunt zijn en als ze straks in de gezellige huiskamer zit en weet, dat 't grootste bezwaar voor heden gesust is, is 't óók iets waard.

„Als u wil, dan zou 't mij in waarheid helpen!”

't Laatste woord is vrij zonderling. — Helpen? — Zou dan die vrouw zóó slecht in haar financiën zijn, dat 'n bagatel als dat helpen kan? — Ze is toch een dame, tamelijk goed gekleed, beslist in „stand.” Hij gelooft aan slecht beheer, maar niet aan te kort; zucht naar weelde en geen overleg. En de man van zaken kan niet doordringen in 't ware hoe of wat van zulk een toestand.

„Als 't u ten goede kan komen wil 'k de zaak in termijnen laten afloopen; 't Is mijn doel niet om u, als vrouw, in moeite te brengen. Hebt u kinderen?”

„Drie, mijnheer!”

„Zorgt u er alleen voor?”

„Ja, mijnheer!”

Haar drietal verrijst in een helder geesteslicht en al de bekommernissen, hoe ze een plaats in de maatschappij zullen veroveren, vormen een donk're lijst om 't mooie lichtbeeld. 't Visioen harer kinderen, 't glanspunt van haar leven, dat visioen dringt haar de tranen in de oogen, en zóó, verlegen en bedroefd tegelijk, ziet ze hem aan.

„Zou tien gulden per maand gaan?” vraagt hij zacht.

Als een ademtocht zoo snel rekent ze. Zóóveel inkomsten, dat voor uitgaven, juist nu de eerstvolgende maand schoolgeld en dan dit er bij — — Maar wie weet! — Een of ander gelukje enfin, 't moet, iets moet ze toch aanbieden om „erger” te voorkomen.

„'k Zal er mijn uiterste best voor doen, mijnheer, dat zal wel gaan!” — voegt ze er iets opgewekter bij, als ze meent teleurstelling te zien na haar eerste woord.

„Wilt u den eerste of beter den derde van de maand? — 'k Zal dan een bediende met de kwitantie aan uw huis zenden!”

„Mag 'k het aan uw kantoor brengen? — — Want . . . 't is . . . och met zoo'n dienstmeisje . . . niet waar? . . . er wordt soms over gesproken.”

„Betalen is toch geen schande, mevrouw?”

O nee, — maar de wijze waarop!”

„Zoo als u wilt, als 'k er maar vast op aan kan, dat het gebeurt, dan zal elke maand de kwitantie voor u gereed liggen!

„Ik dank u, mijnheer, voor uw inschik'lijkheid!” — en ze buigt.

Een paar seconden later loopt ze in de donkere, glibberige straat, haastig en met nieuwe lasten, om zich, in háár idée de zorgen te verlichten. — —

Als de plaats op 't kantoor ledig is, ziet hij toch en telkens weer dat vrouwfiguur, zoo zonderling en driest, en ook aantrekkelijk met dien eigenaardigen overgang van „boos” zijn tot diep gevoel. Ze is toch eigenlijk wel brutaal, en, wie weet, lacht ze nu niet met 't zelfde sarcasme, om den grooten